

9. lekce

A 9.1 Čím jste chtěli být, když jste byli malí?

Délka audia: 05:04

Muž: Posloucháte UpAir, univerzitní rádio. Dnes s Michaelou Vaňkovou.

Michaela Vaňková: Krásný dobrý den, zdravím vás z Olomouce. Taky se tak těšíte na léto? Já strašně. Pojedu ke své kamarádce, která bydlí v zahraničí. Problém jsou ale zkoušky, které všichni musíme zvládnout předtím, než pojedeme na prázdniny. Bohužel musím říct, že mně letos to učení nějak nejde. Kvůli jedné opravdu těžké zkoušce ani nespím. Ale pořád se snažím myslet na to, že zkoušky mi mají pomoci stát se tím, čím jsem vždycky chtěla být. A já jsem vždycky chtěla být učitelka. A co vy? Čím jste chtěli být? Dnes k nám do rádia přišlo několik hostů, všichni jsou to studenti naší univerzity. A právě o tom, čím jsme chtěli nebo nechtěli být, když jsme byli malí, si budeme dnes povídat.

(...)

Michaela Vaňková: Naproti mně sedí Matěj. Matěji, co je tvůj obor?

Matěj: Já studuju na zubaře.

Michaela Vaňková: A chtěl jsi vždycky být zubař?

Matěj: No, vlastně ne. Nejprve jsem chtěl být policista. Už si moc nepamatuju proč, ale myslím, že to bylo kvůli tomu, že jsem pořád někomu pomáhal. A taky jsem měl rád auta.

Michaela Vaňková: Chápu. A proč ses po střední škole rozhodl jít na zubaře?

Matěj: Často jsem chodil k dědovi do nemocnice, on tam pracoval jako zubař. Viděl jsem, jak to tam funguje, a celkem si mi to líbilo. Chtěl jsem taky udělat radost babičce. Babička si přála, abych šel na zubaře, tak jsem šel.

Michaela Vaňková: A není ti líto, že nakonec asi nebudeš policista?

Matěj: Ne, vůbec. Jako zubař budu taky moct pomáhat, hlavně od bolesti.

Michaela Vaňková: To je pravda! Taky mě minule bolel zub, tak vím, jak jsou zubaři důležití. Díky za tvoje odpovědi.

(...)

Michaela Vaňková: Dále je tady s námi Ilona. Ilono, vítám tě u nás a hned se ptám: Co jsi chtěla dělat, když jsi byla malá?

Ilona: Já chtěla být stejně jako ty učitelka. Díky mé mámě.

Michaela Vaňková: Tvoje máma taky učí?

Ilona: Ne, ona teď podniká, má vlastní jazykovou školu a taky překládá. Když jsem byla malá, často mě a bratra brala s sebou do práce. Mému bratrovi se tam moc nelíbilo, ale mně strašně. Doma jsem si potom pořád hrála na školu.

Michaela Vaňková: No a co teď studuješ?

Ilona: Češtinu a angličtinu. Ale letos končím.

Michaela Vaňková: Takže jsi nezměnila názor! Máš už s učením nějaké zkušenosti?

Ilona: Ano, začala jsem učit u mámy ve škole asi před rokem. Nejprve jen dvě hodiny angličtiny pro děti za týden, ale postupně jsem toho měla víc a víc. No a dneska učím skoro každý den.

Michaela Vaňková: Takže po škole zůstaneš učit u mámy?

Ilona: Vlastně ne. Máma mi to samozřejmě nabízela, ale já to odmítla. Chtěla jsem pracovat v normální škole. Jazyková škola je fajn, ale je to prostě něco jiného než základní nebo střední škola. Mámě se to ze začátku moc nelíbilo. Chtěla, abych zůstala u ní a pomáhala jí. Dokonce mi kvůli tomu dala i vyšší plat. Ale nakonec pochopila, že bych tam nikdy nebyla úplně šťastná.

Michaela Vaňková: A už máš nějakou jinou práci?

Ilona: Ano, od září budu učit na jedné základní škole v Praze, včera mě přijali... Vlastně mi tu práci taky sehnala máma.

Michaela Vaňková: Tak to moc gratuluji! Máš štěstí, že máš tak hodnou mámu.

Ilona: To ano.

Michaela Vaňková: Tak díky, Ilono!

(...)

Michaela Vaňková: A zdravím i Richarda, našeho posledního hosta. Co jsi chtěl dělat ty, když jsi byl malý?

Richard: Už od základní školy jsem chtěl být průvodčí.

Michaela Vaňková: A proč?

Richard: S mámou jsme často jezdili vlakem k tetě. Pak jsem začal chodit na nádraží a trávil tam dlouhé hodiny. Jen jsem se díval na vlaky a přitom přemýšlel, kam bych jednou mohl jet.

Michaela Vaňková: A jak to s tím tvým snem dopadlo?

Richard: No, špatně. Hned po střední škole jsem chtěl začít pracovat. Ale lidé v mém okolí s tím nesouhlasili. Všichni počítali s tím, že ze mě bude vědec nebo doktor nebo něco takového. Hlavně tátovi se to moc nelíbilo, vůbec o tom nechtěl diskutovat. Tak jsem musel jít na vysokou. Štvalo mě, že jsem nemohl dělat to, co jsem chtěl. Ale studium mě nakonec začalo bavit.

Michaela Vaňková: No a co studuješ?

Richard: Můj obor jsou počítače. A k tomu mám ještě angličtinu.

Michaela Vaňková: A co chceš dělat v budoucnu?

Richard: Chtěl bych pracovat v nějaké firmě. Na jednu stranu je mi líto, že ten průvodčí nakonec nebudu, ale na druhou stranu aspoň budu vydělávat víc peněz.

Michaela Vaňková: Chápu. Ale na nádraží můžeš chodit vždycky aspoň na procházku.

Richard: Já tam vlastně chodím pořád. Sice je mi už 25, ale i tak mě pořád baví dívat se na vlaky.

Michaela Vaňková: Mně se líbí, když lidé mají svoje sny. Díky i tobě, Richarde!

A 9.2 Jaké máš plány do budoucna? Dialog 1

Délka audia: 00:59

Lenka: Tak střední školu jsme dodělali. Ale co asi budeme dělat třeba za deset let?

Martin: No, to nevím. Co bys chtěla dělat, Lenko? Kde bys chtěla být?

Lenka: Chtěla bych se přestěhovat někam do zahraničí, být úspěšná a bohatá.

Martin: Tak snad to všechno za deset let stihneš... A mimochodem, tobě se v Česku nelíbí, když říkáš, že se chceš přestěhovat?

Lenka: Líbí, ale Česko nemá moře. Nechci pořád k moři někam jezdit, já chci u moře bydlet.

Martin: Jestli budeš bydlet u moře, můžu k tobě jezdit na návštěvu? Aspoň nebudu muset platit za hotel.

Lenka: Klidně.

Martin: No a co tam budeš dělat, v tom zahraničí?

Lenka: Budu třeba... Herečka. Čemu se směješ?! Ještě budeš chtít, abych se s tebou vyfotila.

A 9.3 Jaké máš plány do budoucna? Dialog 2

Délka audia: 01:21

Kamarád: Ty začínáš podnikat, Pavle? Všiml jsem si, že jsi dával na Facebook nějaké inzeráty...

Pavel: No, je to tak. Máme s manželkou menší hotel kousek od Brna.

Kamarád: A jak to jde?

Pavel: Ale jo, jde to. Jezdí k nám hlavně Češi.

Kamarád: A co se tam u vás dá dělat?

Pavel: Hotel je hned naproti pěknému zámku, je tam taky velký park. Celé to město je známé díky vínu. Takže v létě je tam spousta festivalů a tak. No a do přírody je to taky blízko.

Kamarád: To zní dobře! Ale je to malé město, že? Dá se tam někde najíst? Přemýšlím, že bychom tam někdy mohli jet o víkend na výlet...

Pavel: Jsou tam nějaké restaurace, a celkem dobré myslím. Vlastně, taky bychom v přízemí chtěli otevřít restauraci...

Kamarád: Fakt? A kdy?

Pavel: No, zatím nevím. Teď hledáme kuchaře, potřebujeme nějakého fakt dobrého... Ale zatím se nikdo takový neobjevil...

Kamarád: Hele, možná ti můžu pomoci. S přítelkyní jezdíme k jednomu jejímu známému, ten taky podniká. Patří mu dvě restaurace v Brně, třeba vám něco poradí. Nechceš kontakt?

Pavel: Jo, určitě! Kontakt si vezmu rád. Díky!

A 9.4 Čteme a posloucháme

Délka audia: 01:32

k babičce, k barmanovi, k dědovi, k doktorce, k doktorovi, k zubaři, k bance, k baru, k bazénu, k budově, k bytu, k hospodě, k hotelu, k zámku, k zoo

s babičkou, s dědou, s dítětem, s doktorem, s doktorkou, s dospělým, s horečkou, s hořčicí, s batohem, s hudbou, s banánem, s bazénem, s gulášem